

Kære dagbog

Igen i dag er jeg stået op uden lyst. Uden lyst for at gå igennem den dag, der nu kommer. Lysten forsvandt omkring 3 uger inde i Danmarks nedlukning. Nu føles det ikke længere som ferie, men mere som fængsel.

I løbet af dagen i dag har jeg lavet havearbejde. For hver dag der går, finder min mor på flere og flere ting, som der skal laves. Det er rent ud sagt et helvede, jeg gider sgu da ikke lave hendes havearbejde? Gør det da for guds skyld selv. Nåh, men ja, udover det har jeg bagt kage, set Netflix og endnu engang forsøgt at overtale min mor til at se nogle venner... Endnu en gang blev svaret nej...

Det er faktisk ret hårdt ikke at se sine venner. Og jeg tror ærligt snart heller ikke, at jeg kan holde det ud længere. Måske skulle jeg bare tage cyklen og smutte. "Ses, kommer tilbage når karantænen slutter!". Gad sgu godt egentlig, bare rende rundt med vennerne i stedet for at være fanget her.

Mine mindre søskende er faktisk sat i skole, sygt snyd btw. Ifølge mig burde det være 9. klasserne, som skulle være første prioritet. Hvad med eksamenerne, sidste skoledag, festerne, læseferie, det hele! Hele mit folkeskoleliv har jeg set frem til det her... og nu er det allerede forbi, før det overhovedet var startet... jeg kan ikke beskrive, hvor forfærdelig en følelse det er... det er alt sammen væk, og jeg vil aldrig kunne få det tilbage.

Mere for i dag, har jeg nu ikke. Ses igen i morgen, hvis jeg da overlever endnu en dag i karantæne

Kærligste hilsner mig :)